

หม่อมแอนนากับพระราชินีแห่งกรุงสยาม ภาค 2
Richard Rodgers and Oscar Hammerstein II นักเขียนเพลงคู่ขวัญ
หนุ่มโพทัก

เดี่ยวโผล่เดี่ยวหาย แต่ยังไงก็ไม่ทิ้งกันหรือครับท่านผู้อ่านเพลงดนตรี

ยังอยากเล่าเรื่องหม่อมแอนนากับพระราชินีแห่งกรุงสยามต่อไปครับ อย่างน้อยก็ช่วยบันทึกวาระงานฉลอง 200 ปีพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้ากรุงสยาม รัชกาลที่ 4 ซึ่งกล่าวได้ว่าทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจในการวางรากฐานเพื่อการพัฒนาสยามอย่างยิ่งแม้ในยามที่ภัยอาณานิคมเริ่มเคาะประตูบ้าน รวมทั้งการเปิดโลกทัศน์ทางวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีเรื่องทางคดีประวัติศาสตร์วัฒนธรรมกระจุกกระจิกมาให้แก่นักวิชาการรุ่นหลังๆ เปิดประเด็นวิพากษ์วิจารณ์กันเนืองๆ

แต่อีกด้านหนึ่งที่สนุกกว่า คือทรงเป็นบุคคลที่มีบทบาทในวงการบันเทิงมากที่สุดพระองค์หนึ่งในรอบหลายสิบปี อย่างน้อยนาม “คิงมังกูฏ” (King Mongkut) กับ “วังต้องห้ามแห่งกรุงสยาม” ก็ดังผ่านโลกรวบรวมกรรม ผ่านเวทีละครเพลงระดับโลกและจอภาพยนตร์ฮอลลีวูดไปจนถึงหนังการ์ตูนมาแล้ว ท่ามกลางความอยากรู้อยากเห็น ความคาดเดาของผู้คนทั่วโลกต่อพระราชินีไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงหรืออิงนิยาย

จากหนังสือย้อนอดีต The English Governess at the Siamese Court (2413) และ The Romance of the Harem (2415) ของ “ครูฝรั่งวังหลวง” หม่อมอังกฤษ แอนนา เลียวโนเวนส์ (Anna Leonowens) ซึ่งเล่าเรื่องประสบการณ์ชีวิตของเธอและบุตรชายระหว่างปี 2405-10 ซึ่งในช่วงนั้นเธอเคยได้เข้าไปทำงานในราชสำนักในฐานะครูสอนภาษาอังกฤษแก่พระราชโอรสพระราชธิดาและเจ้าจอมหม่อมห้าม เคยถวายเอกสารงานแปลแก่พระเจ้าอยู่หัว เคยพบเห็นเหตุการณ์ที่สยามประเทศถูกรุกรานทางการเมืองจากมหาอำนาจยุโรป เคยบันทึกเรื่องจารีตประเพณี และข้อปฏิบัติของราชสำนักตะวันออกที่ขัดแย้งในความรู้สึกของเธอ เช่น ระบบทาสที่ปรากฏในสังคมสยามเอาไว้ในหน้ากระดาษ

คำบอกเล่าของแอนนา กลายมาเป็นนวนิยาย Anna and the King of Siam (2487) โดยการตีความใหม่ของมาร์กาเร็ต แลนด์ดอน (Margaret Landon) เสริมแต่งข้อมูลเพื่อให้อ่านสนุก แม้จะเกิดความผิดเพี้ยนจากหลักวิชาประวัติศาสตร์ลงไปบ้าง แต่ก็กลายเป็นผลงานขายดีขายดีในแวดวงวรรณกรรมข้ามสังคม พิมพ์ซ้ำแล้วซ้ำอีก มีการแปลออกเป็นภาษาต่างๆ เกือบ 20 ภาษา

และได้รับการปรับปรุงมาสู่ภาพการ์ตูนวีดิทัศน์เรื่อง Palace Teacher ตีพิมพ์ในหนังสือการ์ตูนทรู คอมมิคส์ (True Comics) พ.ศ.2489 เล่าเรื่องครูหม่อมในเมืองสยามให้เด็กอเมริกันอ่าน พร้อมกับที่ถูกดัดแปลงให้กลายเป็นภาพยนตร์ Anna and The King of Siam โดยบริษัท Twentieth Century Fox ในปีเดียวกัน นำแสดงโดยเร็กซ์ แฮร์ริสัน Rex Harrison รับบทคิงมังกูฏ และไอรีน ดูน Irene Dunne รับบทแอนนา ภาพยนตร์เรื่องนี้คว้ารางวัลออสการ์สาขากำกับศิลป์และกำกับภาพยอดเยี่ยมไปครอง

ก่อนที่จะกลายเป็นภาพยนตร์ลักษณะเดียวกันนี้ในหลายเวอร์ชันต่อมา ในนามภาพยนตร์เพลงห้ารางวัลออสการ์ The King and I (2499) นำแสดงโดย ยูล บรินเนอร์ และเดบเบอร์รา เคอร์รี่, มาเป็นภาพยนตร์ดราม่าที่อาตี๋ โจว เหวิน เฟและ โจดี้ ฟอสเตอร์ นำแสดง Anna and the King (2542), ภาพยนตร์การ์ตูน The King and I (2542) แม้แต่การทำภาพยนตร์ล้อเลียนจากพล็อตเรื่องเดิม โดยย้ายบุคคล เหตุการณ์และสถานที่มาบอกไอเดียเข้ากับนิทานอิตของฝรั่งอีกเรื่องหนึ่ง โฉมงามกับเจ้าชายอสูร Beauty and the Beast

ผลลัพธ์กลายเป็นหนังตลกห่วยแตกเรื่องช่างเสริมสวยงามกับเจ้าชายอสูร *The Beautician and the Beast* (2540) ก็ตาม

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็ยังไม่ได้ชนะใจรัฐบาลสยามผู้ออกกฎว่าด้วยมหรสพห้ามถ่าย-ห้ามฉาย-ห้ามนำเข้า และห้ามวางแผงตลาดเทพีซีดีเถื่อนสักที

ทั้งที่จริงๆ แล้วก็ปิดกันไม่มีดทรอกคุณพี่ โดยเฉพาะว่าด้วยเรื่องดนตรี เพลงเพราะจะตายไป

ใครๆ ก็ชอบร้อง “Getting To Know You”, “Shall We Dance”, “I Whistle a Happy Tune”, “My Lord and master”, “Hello Young Lovers”, “We Kiss in a Shadow”, “Something Wonderful” และอีกหลายเพลงที่ยังคงเป็นที่รู้จักกันแพร่หลายทุกวันนี้

บทเพลงอมตะของแฮมมแอนนาและพระราชานแห่งกรุงสยาม กำเนิดที่ตงละครบรอดเวย์ มหานครนิวยอร์ก เป็นหนึ่งในผลงานละครเพลง Musical ชั้นยอดของนักแต่งเพลงคู่ขวัญชาวอเมริกัน

ริชาร์ด รอดเจอร์ (Richard Rodgers) กับ **ออสการ์ แฮมเมอร์สไตน์ (Oscar Hammerstein II)** ช่วยกันเนรมิตรจินตนาการจากหน้ากระดาษนวนิยายและจอหนังมาเป็นละครเพลง “เดอะคิง แอนด์ ไอ” *The King and I*

คนแรกแต่งเพลง-เรียบเรียงดนตรี (Music) คนหลังแต่งบทละครและคำร้อง (Book and Lyrics)

พรหมลิขิตให้ทั้งสองคนมาเจอกันในโลกละครบรอดเวย์ สร้างงานด้วยกันให้ประวัติศาสตร์ละครเพลงอเมริกันลือเลื่องในระหว่างช่วงปี พ.ศ.2486-2502 ข้อพิสูจน์จากรางวัลเกียรติยศต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโทนีอวอร์ด 34 ชิ้น, ออสการ์ 15 ชิ้น, पुलิตเซอร์-แกรมมี่อวอร์ด-และเอ็มมีอวอร์ดอย่างละ 2 ชิ้น รวมไปถึงการยกย่องให้ตีพิมพ์ภาพของทั้งสองในแสตมป์แห่งชาติของสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ.2542 นับว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

ว่าแล้วก็ขอแทรกประวัติและผลงานของทั้งสองท่านให้มีตรรกะแฟนเพลงรู้จักมักจี่กันเสียก่อนที่จะเข้าไปถึงบทเพลงในเรื่อง *The King and I* เพื่อจะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจบ้างนะขอรับกระผม

ริชาร์ด รอดเจอร์ (Richard Rodgers) เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2445 ณ มหานครนิวยอร์ก จบการศึกษาดนตรีจากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย เริ่มต้นอาชีพนักแต่งเพลงเมื่ออายุ 18 ปี โดยทำงานร่วมกับลอเรนซ์ ฮาร์ท (Lorenz Hart) นักเขียนคำร้อง ซึ่งปรากฏงานของทั้งคู่ต่อเนื่องยาวนานถึง 20 ปี มีผลงานทั้งละครเพลงและภาพยนตร์เพลงฮอลลีวู้ดราวๆ 550 เพลง ซึ่งในจำนวนนี้ ยังมีบางเพลงที่ศิลปินรุ่นหลังใช้บันทึกเสียงและออกงานแสดงสดกันอยู่จนทุกวันนี้ อาทิ *Lover, Manhattan, Blue Moon* และ *My Funny Valentine* รวมทั้งละครบางเรื่องที่ยังมีผู้นิยมกล่าวถึงกันอยู่ อาทิ *On Your Toes* (2479) *Babes in Arms* and *I'd Rather Be Right* (2480), *I Married an Angel* และ *The Boys from Syracuse* (2481), *Too Many Girls* (2482), *Pal Joey* (2483), *By Jupiter* (2485) และ *A Connecticut Yankee* (2486) ต่อมาฮาร์ทมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพและอารมณ์แปรปรวนแปรจากพิษสุราเรื้อรัง รอดเจอร์จึงหันไปหาคู่ทำงานใหม่ ซึ่งนับว่าโชคดีมากเพราะเขาได้พบกับแฮมเมอร์สไตน์และกลายเป็นคู่หูที่สร้างประวัติศาสตร์การละครเพลงของอเมริกาที่สำคัญที่สุด

ออสการ์ แฮมเมอร์สไตน์ (Oscar Hammerstein II) เกิดเมื่อ พ.ศ. 2438 เป็นชาวนิวยอร์กเช่นกัน ครอบครัวเป็นนักแสดง เคยเข้าศึกษาวิชากฎหมายที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบียแต่เลิกเรียนเมื่อขึ้นปี 2 เพราะทนความเย้ายวนของวงการบันเทิงไม่ไหว แฮมเมอร์สไตน์ได้ร่วมงานกับดริกกวีหลายคนในฐานะคนเขียนบทและ

คำร้อง ก่อนที่จะมาพบกับรูดเจอร์ เขาเคยทำงานกับรูดอล์ฟ ฟริมล์ (Rudolph Friml) เรื่อง *Rose-Marie* (2467), กับซิกมุนด์ รอมเบิร์ก (Sigmund Romberg) เรื่อง *The Dessert Song* (2469) และ *New Moon* (2471), กับเจอโรมี เคิร์น (Jerome Kern) ในละครดั่ง *Show Boat* (2480) ซึ่งถือว่าเป็นแบบแผนของละครเพลงต้นตำรับอเมริกันเรื่องหนึ่ง และเรื่องสุดท้ายก่อนที่จะมาทำงานร่วมกับรูดเจอร์ เป็นการดัดแปลงผลงานโอเปร่า *Carmen* ของดุริยิกวีฝรั่งเศส จอร์ช บิเซต์ (Georges Bizet) มาเป็นงานละครเพลงเรื่อง *Carmen Jones* (2486) ซึ่งสร้างชื่อเสียงให้แฮมเมอร์สไตน์อีกเช่นกัน

ผลงานชิ้นแรกที่ทั้งสองคนสร้างร่วมกันใน พ.ศ. 2486 คือ *Oklahoma!* ซึ่งกลายเป็นอีกหนึ่งตำนานของ American Musical อันรวมความน่าตื่นตาตื่นใจของเนื้อเรื่อง บทเพลงดนตรี การเต้นรำ การสร้างฉากเทคนิคในการนำเสนอ กระทั่งเปิดการแสดงต่อเนื่องสองพันกว่ารอบด้วยกันเป็นประวัติการณ์

จากนั้น จึงเกิดงานละครเพลงขึ้นมาอีกอย่างต่อเนื่อง กระทั่งกลายเป็นงานภาพยนตร์จอเงิน ซึ่งแน่นอนว่าทุกเรื่องล้วนรับประกันความสำเร็จในนามของ Rodger and Hammerstein เช่น *Carousel* (2488), *State Fair* (ภาพยนตร์ 2488), *Allegro* (2490), *South Pacific* (2492), *The King and I* (2494), *Me and Juliet* (2496), *Pipe Dream* (2498), *Cinderella* (ละครโทรทัศน์ 2500), *Flower Drum Song* (2501), และชิ้นสุดท้ายที่อมตะตลอดกาล มนต์รักเพลงสวรรค์ *The Sound of Music* (2502)

ชื่อ Rodger and Hammerstein ในวงการละครบรอดเวย์ เป็นทั้งนักแต่งเพลง-นักเขียนมือทอง นักธุรกิจดนตรีที่ประสบความสำเร็จ เป็นผู้อำนวยการสร้าง เป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ที่มีผลงานเพลงของตนที่เผยแพร่ไปทั่วโลก มีรายได้มหาศาล มีรางวัลลันมือ เป็นความใฝ่ฝันของนักแต่งเพลง-นักเขียนเพลงละคร Musical ในรุ่นหลังให้ก้าวขึ้นมาตามอย่าง

จุดเด่นของรูดเจอร์ในด้านบทเพลงที่เขียนขึ้นอย่างประณีต ไพเราะ สนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ มีความรู้มรรยในการเลือกสีสันของเครื่องดนตรี เมื่อมาผนวกกับจุดเด่นของแฮมเมอร์สไตน์ที่ใช้ภาษาสวยงาม ถ้อยคำ สะเทือนอารมณ์ มีการเลือกใช้จินตนาการที่กระทบใจผู้คน มีการสอดแทรกความคิดในทางอุดมคติและสังคมเข้าไปในตัวเพลง ทำให้งานของทั้งคู่เป็นอมตะที่โลกจดจำ

งานของทั้งสองคนแจ๊ขนาดไหน ไพเราะเสนาะหูยังไง คงไปพิสูจน์กันด้วยตัวท่านเอง เดินไปตามห้องสมุดดนตรี(จะมีมียี่เยีย?) แผงเทป แผงซีดีหรือร้านแผ่นเสียงเก่า ประเภทเพลงดั่งหนังละครฝรั่งยุคโบราณนะครับ มีเยอะเลย นับตั้งแต่รุ่นคุณทวด Frank Sinatra (ถือเป็นนักร้องป๊อปคนแรกเลยที่นำเพลงของ Rodger and Hammerstein มาร้องบันทึกแผ่นเสียง ตั้งแต่ละคร *Oklahoma!* เพิ่งจะดังในปี 2486 และก็ร้องต่อเนื่องมาอีกหลายแผ่นหลายเรื่องละคร), คุณป้า Barbra Streisand เจ้าของแผ่นฮิต *The Broadway Album* ของบริษัท Columbia ซึ่งมีเพลงดั่งจากเรื่อง *The King and I* หลายเพลง เช่น "I Have Dreamed", "We Kiss in a Shadow", "Something Wonderful", คุณยาย Gertrude Lawrence (แผ่น Hello, Young Lovers), คุณป้า Mabel Mercer (แผ่น midnight show at the Byline Room), Perry Como, Josephine Baker, the Temptations, Laurie Beechman (Climb Ev'ry Mountain และ You'll Never Walk Alone), Bernadette Peter ("What's the Use of Wond'rin'"), Betty Buckley ("Hello, Young Lovers" และ "Some Enchanted Evening"), Nancy LaMott ("If I Loved You"), นักร้องหนุ่มเสียงดี Mandy Patinkin (อัลบั้มแรก เพลงจากละคร *Carousel* "Soliloquy" CBS และอัลบั้มยุคหลัง Oscar&Steve), Carly Simon (อัลบั้มจาก *The King and I* เช่นกัน something wonderful, "Little Girl Blue" และ "My Funny

Valentine" ในงานเมื่อปี 2533 My Romance (บริษัท Arista), Barbara Cook (อัลบั้มรวมฮิต Oscar Winners บริษัท DRG) นอกจากนี้ก็ยังมีเพลงบรรเลงให้ฟังกันอีกตั้งมากมาย ทั้งเดี่ยวทั้งวง ไปหากันเอาเองนะ ครับ

แฮมเมอร์สไตน์ถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. 2503 และรอดเจอร์ถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. 2522 โดยที่ยังคงสร้าง ผลงานเพลงอย่างต่อเนื่องแม้แฮมเมอร์สไตน์จะลาโลกไปแล้วก็ตาม ผลงานเด่น อาทิ *No Strings, Do I Hear a Waltz, Two by Two, Rex* และ *I Remember Mama*

หลังจากรมณกรรมของทั้งคู่ ยังคงมีการรำลึกถึงอย่างสมเกียรติ วาระครบรอบอายุ 100 ปีของแฮมเมอร์สไตน์เมื่อ พ.ศ. 2538 ที่ผ่านมา ชาวละครบรอดเวย์ได้จัดแสดงละครเกียรติยศ 3 เรื่องพร้อมๆกันคือ *Show Boat, The King and I* และ *State Fair* ซึ่งการนำงานย้อนอดีตมาปรับปรุงใหม่นี้ ยังส่งผลให้ *Show Boat* ได้รางวัลชนะเลิศโทนีอวอร์ดฐานะละครปรับปรุงใหม่ Best Musical Revival ประจำปี 2538, *The King and I* ได้รางวัลเดียวกันในปี 2539 และ *State Fair* ได้รับพิจารณาเสนอเข้าชิงรางวัลสกอร์เพลงยอดเยี่ยมในปี เดียวกันด้วย ส่วนกรณีของรอดเจอร์ เมื่อ พ.ศ. 2533 ทางราชการได้เปลี่ยนชื่อโรงละครที่ตั้งที่สุตโรงหนึ่งของ บรอดเวย์ 46th Street Theater มาเป็น The Richard Rodgers Theater เพื่อเป็นเกียรติแก่เขา และเมื่อปี พ.ศ. 2545 ซึ่งครบวาระร้อยปีเกิดที่ผ่านมานี้เอง ได้มีการนำละครเพลง 3 เรื่อง *Oklahoma!, The Boys from Syracuse* และ *Flower Drum Song* มาปรับปรุงเพื่อแสดงใหม่ ซึ่งก็ประสบความสำเร็จมากเช่นกัน รวมทั้ง การเสนอข้อมูลข่าวสารว่าด้วย Rodger and Hammerstein ในรายการโทรทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์ทั่วโลก

เอาละครับ ว่าจะขุยนิดเดียวเกี่ยวกับคนทำเพลง กลับฝอยไปเสียตั้งเยอะ กลับมาต่อกันที่ละครเพลง *The King and I* ดีกว่าท่านผู้ชม

ทำไมและอย่างไรถึงเกิดเป็นละครเพลงแฮมมแอนนากับพระราชาสยามขึ้นมา

อันนี้ น่าสงสัย หรืออาจจะไม่สงสัยเพราะในยุคนั้นมีสื่อที่ช่วยให้เรื่องของครุแฮมมกับคิงมิงกุฎโด่งดังเป็น พื้นฐานไว้แล้วคือหนังสือนวนิยายของมาร์เกร็ต แลนด์อน การ์ตูนสำหรับเด็กอเมริกันในทรูคอมมิคส์ และ ภาพยนตร์ *Anna and The King of Siam* โดยบริษัท Twentieth Century Fox ออกเผยแพร่แล้ว

แต่คนที่มิบทนาทำให้ Rodger and Hammerstein ต้องลุกขึ้นมาทำโปรดักชั่นนี้สำคัญ

เป็นกลุ่มคุณผู้หญิงที่มีบทบาทต่อสองหนุ่มอย่างสูง

หนึ่งในนั้นคือ **เกอร์ทรูด ลอเรนซ์** Gertrude Lawrence นักแสดงสาวสวยชาวอังกฤษ ซึ่งมีผลงานทั้ง เวทีละคร จอหนัง และบันทึกแผ่นเสียงมาแล้ว เธอได้มีโอกาสอ่านนวนิยาย *Anna and the King of Siam* สำนวนของมาร์เกร็ต แลนด์อน แล้วติดอกติดใจ ใฝ่ฝันว่าสักวันคงจะได้สวมบทแฮมมแอนนา ร้องเพลงในฉาก ราชสำนักสยาม จึงได้นำความมาปรึกษากับสองหนุ่ม ประจวบเหมาะกะเวลาไล่เลี่ยกัน มีหนังสือเรื่องนี้มาฉายพอดี และผู้บัญชาการตำรวจของทั้งสองหนุ่มคือ โดโรธี รอดเจอร์ Dorothy Rodgers กับ โดโรธี แฮมเมอร์สไตน์ Dorothy Hammerstein ศรีภรรยาของทั้งสอง (ชื่อเดียวกันชะด้วย) ก็ปิ้งเรื่อง *Anna and the King of Siam* ไม่แพ้กับเกอร์ทรูด (รีจะหาเรื่องหึงรีเปล่าไม่แน่ใจแฮะ)

เป็นอันว่า นอกจากจะเป็นเพราะแรงบันดาลใจจากนักแสดงสาว รอดเจอร์กับแฮมเมอร์สไตน์ก็เลยต้อง หันมาพิจารณาเรื่องแฮมมแอนนาตามคำแนะนำของคุณนายที่บ้านกันบ้าง

อ้าว ตกหลงกลัวเมียทั้งคู่เลยนะเนี่ย เป็นจันไป หรือหาเรื่องจิบดารากันก็ไม่รู้

ประเด็นน่าสนใจที่สองหนุ่มค้นพบ หากไม่นับเรื่องการบ้านของคุณผู้หญิงแล้ว ในหนังสือ Anna and the King of Siam ได้ให้ภาพของสถานที่ซึ่งชวนพิศวง ... บางเหตุการณ์ของโลกฝั่งเอเชียที่ไม่เคยถูกเปิดเผยมาก่อน ... เรื่องราวความขัดแย้งซึ่งเป็นปมเปรียบคู่ได้อย่างน่าทึ่ง อาทิ ทศนคติระหว่างตะวันตก (West) กับตะวันออก (East), อารยธรรม (civilization) กับ ความป่าเถื่อน (barbarism), เผด็จการวิสัย (despotism) กับ ประชาธิปไตย (democracy), บทบาทความเป็นชายและหญิง (man versus woman) สัมพันธรักที่มีเส้นกันทางสังคม หน้าที่ เชื้อชาติ และภาระต่อครอบครัว ฯลฯ ซึ่งทั้งหลายนี้เป็นวัตถุดิบให้เกิดงานละครเพลงเรื่องใหม่ได้สบายทีเดียว ข้ามช็อตละครทุกเรื่องที่เคยทำร่วมกันมา

หลายวันหลายคืนหลายเดือนผ่านไปกับการอ่านนิยายและดูหนังตามคุณศรีภรรยาและคุณนักร้อง ในที่สุด สกอร์เพลง The King and I ก็เป็นรูปเป็นร่าง พร้อมทั้งทุนทรัพย์ในการสร้างละคร 360,000 เหรียญ อเมริกันดอลลาร์ ที่นับว่าแพงที่สุดตั้งแต่มีมาในชีวิตการทำงานของสองหนุ่มและประวัติศาสตร์ละครเพลงบรอดเวย์ยุคนั้นเดียว (น่าสังเกตไหมเล่า ในเรื่องนี้ แอนนาเธอกลายเป็น “ดิฉัน” “I” ไปแล้ว จากชื่อเรื่องเดิม)

ทีมงานทำละครที่เลือกมาในครั้งนั้นล้วนแล้วแต่ยอดฝีมือ รอดเจอร์เขียนเพลง แสมเมอร์สไตน์เขียนบท และคำร้อง จอห์น แวน ดรูเติน (John van Druten) เป็นผู้กำกับ เจอโรมี 롭บินส์ (Jerome Robbins) เป็นผู้ออกแบบท่าเต้น (รวมไปถึงท่ารำไทยด้วย) โจ มีลไซเนอร์ (Jo Mielziner) ออกแบบฉาก ไอรีน แชร๊าฟ (Irene Sharaff) ออกแบบเครื่องแต่งกาย

ปลายฤดูหนาว พ.ศ. 2493 บรอดเวย์และนิวยอร์กกำลังรอคอยการเริ่มต้นลงโรงของละครเพลงชิ้นใหม่ ของ Rodger and Hammerstein อย่างใจจดใจจ่อ

ทว่าปัญหานั้นคือดารานำ ฝ่ายหญิงนะมีแน่ ยิ่งงูหนูกอรทชุดคนสวยของสองปาก็จ่อหัวคิวเล่นบท แหม่มแอนนาอยู่แล้ว เพลงก็มีให้เธอซ้อมร้องเรียบร้อยแล้ว

แต่ดารารายนั้นลิ ใครเล่าที่จะได้สวมบทคิงมังกูจากแดนสยาม ... หายากเสียจริงหนอ

การคัดเลือกบทนำผ่านไปอย่างลุ่มระทึก ไม่ว่าจะเป็นดาราทที่เคยเล่นบทคิงมังกูในจอเงินอย่างเร็ก แฮร์ริสัน (Rex Harrison) หรือดารานางดาราละครที่มีชื่อเสียงขณะนั้น โนเอล โควอร์ด (Noel Coward) อัลเฟร็ด แดร์ก (Alfred Drake) รวมถึงดารานุ่มเนื้อหอมอีกหลายคนก็ถูกทาบทามมาให้ลองสวมบทดู

แต่แล้ว มีอันเจ้งไม่เป็นท่าทุกราย ยังไม่มีใครเหมาะที่จะเป็นคิงมังกูเลยสักคนหรือ

กระทั่งวันหนึ่งของการคัดเลือก ไอ้หนุ่มนักเต้นหน้าตาแปลกคนหนึ่งซึ่งเพิ่งเสร็จงานแสดงจากโทรทัศน์ ช่องซีบีเอส ก้าวเดินขึ้นมาบนเวทีทดสอบ ด้วยท่าทางมุ่งมั่น ต่อหน้าคณะกรรมการบรอดเวย์

บันทึกส่วนตัวของริชาร์ด รอดเจอร์ จารึกไว้ว่า “...เขาคว่ากัตาร์มาตีคอร์ดอะไรสักคอร์คหนึ่ง แล้วก็เริ่มส่งเสียงโหยหวนด้วยภาษาที่ไม่มีใครฟังเข้าใจเลย แน่นอน เรารู้ทันทีว่า นี่แหละ เราได้ตัวคิงของเราแล้ว...”

แน่นอน หนุ่มคนนั้นคือ ยูล บรินเนอร์ (Yul Brynner) จากเมืองลาติวอสต็อก รัสเซีย

ด้วยความคุ้นเคยกับรูปลักษณ์ รูปร่าง สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง และการเคลื่อนไหว เขาครองความเป็นคิงมังกูในโลกมายา เป็นคิงสยามในใจของคนดูทั่วโลก นับตั้งแต่ละครลงโรงเป็นครั้งแรกเมื่อ 21 มีนาคม 2494 และต่อเนื่องมาอีก 34 ปี ผ่านเวทีละคร (กว่า 4,600 รอบ) เวทีคอนเสิร์ต จอภาพยนตร์ จอโทรทัศน์ และอีกหลายรูปแบบสื่อที่โลกสมัยใหม่จักถ่ายทอดสู่กัน

30 มิถุนายน 2528 ยูล บรินเนอร์ ขึ้นเวทีสวมบทราชาตลอดกาลเป็นครั้งสุดท้ายบนเวทีบรอดเวย์ นิวยอร์ก

ก่อนจะสงบนิพพานในวันที่ 10 ตุลาคม ปีเดียวกัน ท่ามกลางความรักอาลัยของคนดูผู้จงรักภักดี

The King ทุกคน

เนิ่นนานหลังจากแอนนาของเขาและของสองหนุ่มนักเพลง เกออร์ทูต ลอเลนซ์ จากไปก่อนแล้วอย่าง
กระตั้นหันขณะกำลังแสดงละครเรื่องนี้ในคำคืนหนึ่งเพียงชั่วข้ามปี 6 กันยายน 2495

ทิ้งไว้เพียงรอยลิปสติกที่จารึกไว้บนกระจกแต่งหน้าหลังเวที 'Good Luck to the next Mrs. Anna'
เสมือนดั่งรู้ชะตากรรม

ฉากสุดท้าย กับคำถามของเด็กชายหลุยส์ต่อคุณแม่แอนนา เมื่อยามจะลาจากแผ่นดินสยามไป

Louis: Was he as good a King as he could have been?

Anna: I don't think any man has ever been as good a King as he could have been.

But this one tried, he tried very hard.